

[Udenrigsministeren.]

get indirekte har anerkendt, at den politiske side af forsvarsspørgsmålet, i hvert fald i de store linier, ikke ligger udenfor rådets kompetence. Men det kan ikke nægtes, at man er gået videre end til det rent politiske, og forsamlingen har da også foreslået, at der foretages den ændring i statutten, at artikel 1, i hvilken forbudet findes, helt stryges. Uanset disse formelle spørgsmål tror jeg, at den debat, som den rådgivende forsamling har haft om det europæiske forsvarsspørgsmål, og som burde følges meget nøjere her i landet, end tilfældet er, vil kunne blive af stor betydning for de forhandlinger, som foregår indenfor Atlantpagtens organer derved, at de kompetente regeringsinstanser i langt højere grad, end det hidtil er sket, gennem denne debat har fået klar besked om de synspunkter, der på dette område næres af et stort antal betydende europæiske parlamentarikere. Jeg skal ikke her komme ind på en teknisk militær bedømmelse af, hvorledes en fælles forsvarsstyrke i Europa bedst kan organiseres, eller af de militære krav, som må stilles til den ordning, som man kan blive enig om. Det er den militære sagkundskabs opgave at udtale sig herom, og disse spørgsmål behandles for tiden i den nordatlantiske militærkomité. Jeg vil dog gerne sige, at Frankrig ved sin udfangelse af Plevnplanen påny har givet bevis for den blanding af fantasi, fordomsfrihed og logik, som er den franske nations særkende, og der er ingen tvivl om, at den redegørelse, som den franske udenrigsminister fremsatte i den rådgivende forsamling ved begyndelsen af forsvarsdebatten, har gjort et stærkt indtryk. Spørgsmålet om skabelsen af en europæisk hær, hævder dens fortalere, er ikke blot af betydning som et kompromis til løsning af de krav, der i øjeblikket trænger sig frem indenfor Atlantsamarbejdet, men det har også betydning i sig selv. Uanset om det måtte lykkes at finde en anden formel for tysk deltagelse i forsvaret af Vesteuropa, er den franske plan et vigtigt bidrag til klaring af problemerne.

For den danske regering og for vore overvejelser må det imidlertid være af alt overvejende betydning at holde sig for øje,

at det er vanskeligt at gennemføre en plan af så vidtgående art som den franske med den hurtighed, det militære og politiske tryk, der kendetegner stillingen i dag, må kræve. Vi vil derved let komme til at lægge hindringer i vejen for det, som er af den største vigtighed, nemlig hurtigst muligt at opstille de fornødne forsvarsstyrker, herunder at sikre Tysklands bidrag til den fælles forsvarsopgave under tilfredsstillende former.

Udfra erkendelsen af vigtigheden, ja, den uomgængelige nødvendighed af hurtig handling vil regeringen derfor med al anerkendelse af Frankrigs hensigter støtte bestræbelserne for indenfor Atlantpagtorganisationen at finde en løsning, der kan afhjælpe det øjeblikkelige behov for en enhedsstyrke til Europas forsvar. Hermed vil imidlertid intet være foregrebet om, hvad udviklingen kan føre til på længere sigt.

I tilslutning til, hvad jeg alt har sagt, vil jeg gerne tilsidst sige nogle ord om Danmarks stilling under Atlantpagten. Er verden endnu ikke blevet een i den forstand, at den endrægtigt arbejder henimod samme fredelige mål, er den imidlertid på grund af nutidens højt udviklede teknik blevet een på den måde, at en hvilken som helst begivenhed, hvor den end finder sted, kan få virkninger på hele kloden. Også her i vort land føler vi vor sikkerhed truet, når freden brydes, selvom det sker i en fjern og fremmed verdensdel. Krigen i Østen har betydning for verdensfreden. Skønt tusinder af kilometre skiller os fra Korea, vil begivenhederne der også påvirke vor skæbne; hvadenten vi vil det eller ikke, vi kan ikke isolere os fra verdensbegivenhederne; vi troede engang, at vi kunne det, og vi oplevede, at det var uvirkelighed. Vi har nu taget konsekvenserne af den udvikling, der har præget de sidste generationer. Vi må erkende vort medansvar for begivenhederne også udenfor vore egne grænser og vore fælles interesser med andre nationer. Udfra disse betragtninger og i erkendelsen af, at vi ikke på egen hånd kan løse vore sikkerhedspolitiske problemer, gik vi ind i Atlantpagten i foråret 1949. Medlemsskabet af Atlantpagten betyder for Danmark det største mål af tryghed, vi kan sikre os: på det politiske område, fordi traktatens formål er fredens bevarelse, på